

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 43 0 P 187782 23 Rev
Sarajevo, 19.12.2023. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Enise Bilajac, kao predsjednice vijeća, Amire Sadović i Adnana Baručija, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja B.H., koga zastupa punomoćnik Mladen Šain, advokat iz Sarajeva, ulica Maršala Tita broj 2, protiv tuženih: 1. JU Univerzitet u Zenici, kojeg zastupaju punomoćnici Bakir Ljubović, Dženana Ljubović i Aida Ljubović, advokati iz Zenice, i 2. prof.dr.sc. A. B., koga zastupaju punomoćnici Brkić Alemdar, advokat iz Tešnja i Damir Alagić, advokat iz Sarajeva, radi utvrđenja i otklanjanja diskriminacije, utvrđenja viktimizacije, v.s. 5.100,00 KM, odlučujući o revizijama tužitelja i prvotuženog, izjavljenim protiv presude Kantonalnog suda u Zenici broj 43 0 P 187782 22 Gž od 07.02.2023. godine, u sjednici vijeća, održanoj dana 19.12.2023. godine, donio je

PRESUDU

Revizije se odbijaju.

Odbijaju se zahtjevi parničnih stranka za naknadu troškova nastalih u povodu revizije.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Zenici broj 43 0 Rs 187782 20 Rs od 05.09.2022. godine usvojen je slijedeći tužbeni zahtjev:

I

„Utvrđuje se da postoji diskriminacija od strane prvotuženog nad tužiteljem, koju je prvotuženi izvršio višemjesečnim odugovlačenjem i odbijanjem donošenja odluke o izboru tužitelja u zvanje kao i nedonošenjem odluke o retroaktivnom izboru tužitelja u zvanje, povodom presude Općinskog suda u Zenici br. 43 0 Rs 160655 18 Rs od 15.11.2019. godine, a suprotno postupanju u analognom slučaju prof. dr. S.I. u kojem je prof. dr.S.I., povodom presude Općinskog suda u Zenici br. 43 0 Rs 158969 18 Rs od 11.07.2019. godine, od strane prvotuženog retroaktivno i u roku od dva mjeseca izabran u zvanje vanrednog profesora, čime je prvotuženi, neprimjenjujući isti kriterij odnosno praksu koju je primijenio u drugim slučajevima, tužitelja podvrgao nejednakom postupanju i nepovoljnijem položaju odnosno tretirao nepovoljnije u odnosu na druge osobe u istim ili sličnim (analognim) situacijama, a bez objektivnog ili razumnog opravdanja.

Obavezuje se prvotuženi da tužiocu na ime troškova postupka isplati novčani iznos od 510,00 KM sve u roku od 30 dana pod prijetnjom izvršenja. S viškom zahtjeva preko dosuđenog iznosa tužitelj se odbija, kao neosnovanim.

Obavezuje se tužitelj da drugotuženom A.B. na ime troškova postupka isplati novčani iznos od 2.106,00 KM u roku od 30 dana pod prijetnjom izvršenja“.

Stavom II, III i IV izreke, odbijeni su kao neosnovani slijedeći tužbeni zahtjevi:

II

„Utvrdjuje se da postoji viktimizacija od strane prvotuženog nad tužiteljem koju je prvotuženi izvršio:

-višemjesečnim odugovlačenjem i odbijanjem donošenja odluke o izboru tužitelja u zvanje kao i nedonošenjem odluke o retroaktivnom izboru tužitelja u zvanje povodom presude Općinskog suda u Zenici br. 43 0 Rs 160655 18 Rs od 15.11.2019. godine, a suprotno postupanju u analognom slučaju prof. dr. S.I. u kojem je prof. dr. S. I., povodom presude Općinskog suda u Zenici br. 43 0 Rs 158969 18 Rs od 11.07.2019. godine, od strane prvotuženog retroaktivno i u roku od dva mjeseca izabran u zvanje vanrednog profesora,

-donoseći zaključak od 19.11.2020.godine, kojim se radi provedbe odluka o izboru u zvanje tužitelja nalaže raspoređivanje tužitelja na rad na organizacionoj jedinici Medicinski fakultet Univerziteta u Zenici, suprotno odlukama i već donesenom popratnom zaključku Senata Univeziteta u Zenici od 19.11.2020. godine kojom je tužitelj bio izabran u zvanje vanredni profesor na Ekonomskom fakultetu Univerziteta u Zenici a radi čije provedbe je bio donesen zaključak Senata Univerziteta u Zenici kojim se zadužuju nadležni organi Univerziteta u Zenici za realizaciju ugovora o radu u skladu sa raspisanim konkursima za izbor u zvanje na Ekonomskom fakultetu Univerziteta u Zenici na koji se tužitelj prijavio;

-propuštajući da odluči o tužiteljevom blagovremeno podnijetom zahtjevu za preispitivanje Odluka Senata o izboru u zvanje tužitelja podnesenom 23.12.2020. godine (Dopuna Odluka Senata UNZE br. 01-02-1-3905/20 i 01-02-1-3907/20 od 19.11.2020. godine);

a sve nakon što je tužitelj od prvotuženog direktno, putem Ministarstva za obrazovanje nauku, kulturu i sport Ze-do kantona, te i u sudskom postupku, tražio otklanjanje nezakonitog postupanja odnosno diskriminacije prema njemu“.

III

„Utvrdjuje se da postoji viktimizacija od strane drugotuženog dr. sc. A.B., nad tužiteljem, koju je drugotuženi izvršio:

- nalaganjem tužitelju da u roku od 24 sata napusti kancelariju, uklanjajući ga na taj način naprasno i žurno iz kancelarije gdje je radio kao menadžer za kvalitet Ekonomskog fakulteta Univerziteta u Zenici, a to sve jedan dan nakon što se tužitelj 04.12.2018. godine obraćao Rektoratu Univerziteta u Zenici i tražio otklanjanje nezakonitog postupanja i diskriminacije prema njemu i bez, odnosno osam dana prije odluke Naučnonastavnog vijeća Ekonomskog fakulteta Univerziteta u Zenici od 13.12.2018.godine kojom je tužitelj bez obrazloženja, prije isteka perioda na koji je izabran, razriješen dužnosti menadžera za kvalitet na Ekonomskom fakultetu Univerziteta u Zenici;

- višemjesečnim uskraćivanjem i odbijanjem, u svojstvu predsjedavajućeg Senata prvotuženog, da pripremi sjednicu Senata prvotuženog i rukovodi radom Senata prvotuženog na način kojim bi na sjednici Senata Univerziteta u Zenici bila razmatrana tačka dnevnog reda u vezi sa izborom u zvanje tužitelja povodom presude Općinskog suda u Zenici br. 43 0 Rs 160655 18 Rs od 15.11.2019. godine, a što je učinjeno u suprotnosti sa postupanjem Senata prvotuženog u analognom slučaju prof. dr. S. I. koji je povodom presude Općinskog suda u Zenici br. 43 0 Rs 158969 18 Rs od 11.07.2019.godine bio uvršten na dnevni red Senata Univerziteta u Zenici, kojom je predsjedavao drugotuženi i na kojoj je izvršen izbor prof. dr. S.I. u zvanje vanrednog profesora;

- donoseći Zaključak od 19.11.2020. godine bez znanja i saglasnosti Senata i bez obrazloženja, kojim nalaže raspoređivanje tužitelja na rad na organizacionoj jedinici Medicinski fakultet Univerziteta u Zenici, suprotno odluci i popratnom zaključku Senata Univeziteta u Zenici od 19.11.2020. godine kojom je tužitelj bio izabran u zvanje vanredni profesor na Ekonomskom fakultetu Univerziteta u Zenici na kojem je drugotuženi u tom momentu dekan a radi čije provedbe

je donesen zaključak Senata kojim se zadužuju nadležni organi Univerziteta u Zenici za realizaciju ugovora u skladu sa raspisanim konkursom;

- propuštanjem da pripremi sjednicu Senata Univerziteta u Zenici i rukovodi sjednicom Senata Univerziteta u Zenici na način kojim bi na sjednici Senata bilo odlučeno o tužiteljevom blagovremeno podnesenom zahtjevu za preispitivanje Odluke Senata o izboru u zvanje tužitelja, podnesenom 23. 12. 2020. godine (Dopuna Odluka Senata UNZE br. 01-02-1-3905/20 i 01-021 3907/20 od 19.11.2020. godine);

a sve nakon što je tužitelj od prvotuženog vansudski, upućujući dopise Senatu UNZE kojim je predsjedavao drugotuženi te i u sudskom postupku, ukazivao na postojanje diskriminacije, tražio otklanjanje nezakonitog postupanja odnosno diskriminacije prema njemu i u sudskom procesu ishodovao utvrđenje postojanja viktimizacije od strane Univerziteta u Zenici (prvotuženog u ovom postupku) nad njim, za koju je utvrđeno da je izvršena putem radnji dr. sc. A.B. (drugotuženog u ovom postupku).“

IV

„Nalaže se prvotuženom da razmotri odluke o izboru u zvanja tužitelja razmotri odluke o izboru u zvanje tužitelja br. 01-02-13905/20 od 19.11.2020. godine i 01-02-13907/20 od 19.11.2020. godine i donese dopune navedenih odluka o izboru u zvanje tužitelja sa primjenom akademskih prava, počev od 09.01.2018. godine, odmah a najkasnije u roku od 30 dana, pod prijetnjom izvršenja.

Odbija se zahtjev prvotuženog za isplatu troškova postupka u iznosu od 2.737,50 KM kao neosnovan“.

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Zenici broj 43 0 P 187782 22 Gž od 07.02.2023. godine žalbe parničnih stranaka su odbijene kao neosnovane i prvostepena presuda potvrđena, a odbijen je kao neosnovan zahtjev drugotuženog da mu tužitelj naknadi troškove za sastav odgovora na žalbu u iznosu od 450,00 KM.

Protiv drugostepene presude revizije su izjavili tužitelj i prvotuženi zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava; tužitelj predlaže da se revizija usvoji, drugostepena presuda preinači ili ukine i predmet vrati drugostepenom sudu na ponovno suđenje, uz naknadu troškova za sastav revizije u iznosu od 900,00 KM. Prvotuženi je predložio da se njegova revizija prvo dozvoli, zatim usvoji i tužbeni zahtjev odbije u cijelosti kao neosnovan uz naknadu troškova za sastav revizije u iznosu od 1.053,00 KM.

Tužitelj je u odgovoru na reviziju prvotuženog predložio da se ista odbije kao neosnovana.

Prvotuženi je u svom odgovoru na reviziju tužitelja predložio da se ista odbije uz naknadu troškove za sastav odgovora na reviziju u iznosu od 540,00 KM.

Nepotrebno prvotuženi predlaže da se revizija dozvoli u smislu člana 237. stav 2. ZPP jer da vrijednost spora ne prelazi iznos od 30.000,00 KM, te postavlja materijalno pravna pitanja. Ovo iz razloga što u smislu člana 13. stav 2. Zakona o zabrani diskriminacije (Službeni glasnik BiH broj 59/09 i 66/16) je propisano da u postupcima iz člana 12. navedenog zakona revizija je uvijek dozvoljena.

Ispitujući pobijanu presudu u granicama razloga navedenih u revizijama i po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 241. Zakona o parničnom postupku¹ (u daljem tekstu ZPP), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Revizije nisu osnovane.

U smislu naprijed navedene odredbe (čl. 241. st.1. ZPP), revizijski sud ispituje pobijanu presudu samo u onom dijelu u kojem se ona pobija revizijom, u granicama razloga navedenih u reviziji, pazeći po službenoj dužnosti na primjenu materijalnog prava.

Prvotuženi u reviziji nije naveo određene razloge niti je obrazložio u čemu se sastoji postojanje razloga povrede odredaba parničnog postupka, zbog čega ovaj sud po reviziji ovog revidenta nije posebno ni ispitivao pobijanu presudu.

Naime, prigovor prvotuženog u pogledu odluka nižestepeni sudova, koju u pogledu utvrđene diskriminacije (stav I izreke prvostepene presude) obrazlaže rezultatom analize utvrđenih činjenica, zapravo se svodi na tvrdnje o pogrešnoj primjeni materijalnog prava.

Revident - tužitelj prigovara povredi odredaba parničnog postupka iz čl. 209. ZPP, u vezi sa čl. 8. i 191. st. 4. ZPP, navodi da je drugostepeni sud dao proizvoljnu ocjenu izvedenih dokaza, što bi ukazivalo da u pobijanoj presudi nije data valjana ocjena žalbenih prigovora od odlučnog značaja (čl. 231. ZPP) koje je istakao tužitelj, a što je bilo od uticaja na zakonitost i pravilnost pobijane presude.

Suprotno ovom prigovoru, drugostepeni sud je izvedene dokaze cijenio u skladu sa odredbom člana 8. ZPP, obrazloženje pobijane presude sadrži razloge o odlučnim činjenicama koje su nižestepenim sudovima poslužile kao stvarni i pravni osnov za donošenje odluke o neosnovanosti zahtjeva za utvrđenje viktimizacije od strane prvotuženog i drugotuženog nad tužiteljem, tako da je drugostepenu presudu moguće ispitati - ista nije zahvaćena povredom odredaba parničnog postupka iz člana 209. u vezi sa članom 191. stav 4. ZPP.

Slobodnoj ocjeni dokaza od strane suda stranka ne može s uspjehom suprotstaviti svoju ocjenu tih dokaza, tim više što ta ocjena u konkretnom slučaju uključuje prigovore činjenične prirode koji u revizijskom postupku nisu relevantni (član 240. stav 2. ZPP).

Neosnovan je i prigovor revidenata da je drugostepena presuda zasnovana na pogrešnoj primjeni materijalnog prava.

Revizijski prigovor pogrešne primjene materijalnog prava revidenti ne mogu sa uspjehom zasnivati na činjeničnom stanju drugačijem od onog kojeg su utvrdili nižestepeni sudovi, pa tako ni na tvrdnjama koje ističe tužitelj: da su bili ispunjeni uslovi za primjenu čl. 18. Zakona o zabrani diskriminacije, i da su sudovi pogrešno primijenili materijalno pravo kada su zaključili da drugotuženi nije pasivno legitimisan, niti na tvrdnjama koje ističe prvotuženi: da nije postojalo različito postupanje prema tužitelju u odnosu na komparatora prof.dr. S.I. jer se u konkretnom sporu ne radi o analognoj situaciji.

Predmetnom tužbom tužitelj traži utvrđenje da ga je prvotuženi diskriminisao na način koji je bio suprotan postupanju u analognom slučaju prof. dr. S.I., zatim da se utvrdi da postoji viktimizacija od strane prvotuženog i drugotuženog nad tužiteljem na način opisan u tužbenom zahtjevu, a sve uz naknadu troškova parničnog postupka.

---

¹ „Službene novine Federacije BiH“ br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15

Odlučujući o predmetnim tužbenim zahtjevima nižestepeni sudovi su utvrdili da je tužitelj ranije pokrenuo parnični postupak protiv prvotuženog JU Univerzitet u Zenici i u tom postupku donesena je pravomoćna presuda (broj: 43 0 Rs 160655 18 Rs) kojom su kao nezakonite poništene Odluke Senata Univerziteta u Zenici (broj: 01-02-1-541/18 od 31.01.2018. i 01-02-1-1014/18 od 28.02.2018.godine), prijedlozi Naučno-nastavnog vijeća Ekonomskog fakulteta Univerziteta u Zenici (broj: 06-200-020-45/18 od 18.01.2018. i 06200-020-125/18 od 16.02.2018.godine), rješenje JU Univerzitet u Zenici o otkazu ugovora o radu s ponudom za zaključenje novog ugovora o radu uz izmijenjene uslove (broj: 01-10-8-1119/18 od 08.03.2018 godine) u dijelu koji se odnosi na otkaz ugovora o radu, zatim je utvrđeno postojanje viktimizacije izvršene od strane Univerziteta u Zenici donošenjem Odluku o razrješenju tužioca sa mjesta Menadžera za kvalitet tuženog od 13.12.2018. godine i obavezan tuženi da tužiocu naknadi nematerijalnu štetu u iznosu od 2.000,00 KM, dok je preostali dio tužbenog zahtjeva kao neosnovan odbijen. Nakon toga tuženi JU Univerzitet u Zenici je dana 19.11.2020.godine donio Odluku o izboru tužioca u naučno-nastavno zvanje vanredni profesor za naučnu oblast „Sociologija“ (napredovanje) i Odluku o izboru tužioca u naučno-nastavno zvanje vanredni profesor za nastavni predmet „Poslovna etika“(napredovanje) od 19.11.2020. godine. Na temelju novog prijedloga Naučno-nastavnog vijeća Ekonomskog fakulteta UNZE, u kojem stoji da prethodno navedene odluke stupaju na snagu danom donošenja, tužilac je sa JU Univerzitetom u Zenici i Filozofskim fakultetom UNZE zaključio Ugovor o radu na neodređeno vrijeme broj 01-10-1-5646/20 od 30.12.2020.godine, te aneksom od 05.02.2021.godine i primjenom od 01.01.2021. godine.

Nadalje, pred prvostepenim sudom u Zenici, i prof.dr. S.I. je pokrenuo parnični postupak (broj 43 0 Rs 158969 18 Rs), koji je pravomoćno okončan na način da su kao nezakonite poništene odluke tuženog JU Univerzitet u Zenici (broj: 01-02-1-3354/17 od 25.10.2017.godine, Odgovor tuženog na zahtjev za preispitivanje te odluke, Zaključak Upravnog odbora tuženog broj 01-01-1-371/18 od 25.01.2018. godine, pa je postupajući po navedenoj sudskoj odluci Senat JU univerzitet u Zenici dana 28.11.2019.godine donio Odluku o izboru prof.dr. S.I. u naučno-nastavno zvanje vanredni profesor (izbor u više zvanje-napredovanje) za naučnu oblast „Menadžment i organizacija“ na Politehničkom fakultetu Univerziteta u Zenici koja je stupila na snagu danom donošenja, i retroaktivnim početkom njene primjene od 27.04.2016. godine. U postupku je još utvrđeno da kod prvotuženog, prof. dr. S.I. obavlja funkciju predsjednika Upravnog odbora.

Na osnovu tako utvrđenog činjeničnog stanja nižestepeni sudovi su udovoljili zahtjevu tužioca (kao u stavu I izreke) tj. utvrdili su da je tužitelj diskriminisan od strane prvotuženog u odnosu na kandidata prof. dr. S.I., dok su odbijeni zahtjevi za utvrđenje da postoji viktimizacija prvotuženog i drugotuženg nad tužiteljem.

Tužitelj u reviziji prigovara pogrešnoj primjeni čl. 18. Zakona o zabrani diskriminacije (viktimizacija) koji propisuje da je viktimizacija, kao oblik diskriminacije, zabranjena i predstavlja svaki oblik nepovoljnog postupanja prema osobama koje su u dobroj vjeri prijavile ili namjeravaju prijaviti diskriminaciju, prisustvovala ili svjedočile diskriminaciji, odbile nalog za diskriminatornim postupanjem, na bilo koji način učestvovala u postupku za zaštitu od diskriminacije, pružile ili imale namjeru ponuditi informacije ili dokumente potrebne u postupku zaštite od diskriminacije ili o diskriminatornom postupanju informirale javnost. Dakle, zabrana viktimizacije ne predstavlja diskriminatornu osnovu.

Stav tužitelja u reviziji da drugostepeni sud nije razmotrio moguću primjenu čl. 18. ZZD tužitelj u reviziji obrazlaže rezultatom opširne analize utvrđenih činjenica, međutim, po ocjeni ovog suda, tužitelj u toku postupka nije uopće iznosio bilo kakve razloge koji bi opravdavali primjenu čl. 18. ZZD.

Tužitelj tužbenim zahtjevom za utvrđenje viktimizacije od strane tuženog Univeziteta u Zenici nalazi u višemjesečnom odugovlačenju i odbijanju donošenja odluke o njegovom izboru u zvanje kao i ne donošenjem odluke o retroaktivnom izboru tužitelja u zvanje povodom presude Općinskog suda u Zenici broj 43 0 Rs 160655 18 Rs od 15.11.2019. godine, što je suprotno postupanju u analognom slučaju kandidata S.I. povodom presude Općinskog suda u Zenici broj 43 0 Rs 158969 18 Rs od 11.07.2019. godine.

Pravilno rezonuje drugostepeni sud da je prije svega valjalo definisati pojam viktimizacije u okviru diskriminacije u skladu sa zakonom, a nakon toga utvrditi da li je ista sadržana u konkretnom ponašanju tuženih u odnosu na tužitelja.

Po ocjeni i ovog suda nižestepeni sudovi su pravilno ustanovili da nije bilo viktimizacije tužioca na način kako to on traži postavljenim zahtjevom. Ovo iz razloga što odluka Općinskog suda u Zenici (broj 43 0 Rs 160655 18 Rs), a na koju se revident tužitelj poziva, ne sadrži nalog za bilo kakvo drugačije postupanje prvotuzenog univerziteta, osim da mu naknadi štetu zbog počinjene viktimizacije (što je prvotuzeni nesporno i učinio), a da je neosnovano od prvotuzenog zahtijevati nezakonito postupanje samo zato što je tako postupao u slučaju drugog kandidata (S. I.), odnosno ne može tužilac svoje pravo temeljiti na nezakonito stečenom pravu drugog kandidata, jer za nezakonito postupanje Univerziteta u Zenici u odnosu na drugog uporednog kandidata, postoji mogućnost pokretanja drugog parničnog postupka, ali u ovom sporu tužitelj ne može konkretnim zahtjevom osnovano steći prava koja nisu zasnovana na zakonu.

Pravilno je po ocjeni ovog suda odbijen i zahtjev tužioca za utvrđenje viktimizacije upravljen protiv drugotuzenog A.B., jer drugotuzeni nije donosio niti učestvovao u donošenju odluka u postupku napredovanja tužioca u zvanje "vanredni profesor" u naučnoj oblasti "Sociologija" i nastavnom predmetu „Poslovna etika“ na Ekonomskom fakultetu, već su odluke, koje tužilac označava u tužbenom zahtjevu kao radnje viktimizacije, donosili dekan Ekonomskog fakulteta, i predsjedavajući Senata Univerziteta koji su organi tuženog Univerziteta u Zenici. U postupku je dakle utvrđeno da radnje viktimizacije nisu proistekle iz neposrednog odnosa tužitelja i drugotuzenog, pa su nižestepeni sudovi zbog nedostatka pasivne legitimacije na strani drugotuzenog pravilno odbili zahtjev tužioca za utvrđenje da je drugotuzeni izvršio viktimizaciju.

Slijedom svega izloženog, nižestepeni sudovi su pravilno primijenili materijalno pravo kada su odbili tužbene zahtjeve za utvrđenje da postoji viktimizacija od strane prvotuzenog i drugotuzenog nad tužiteljem.

Revizija prvotuzenog nije osnovana u dosuđujućem dijelu za utvrđenje da postoji diskriminacija od strane JU Univerzitet u Zenici.

Naime, prvotuzeni u reviziji kao i u žalbi insistira na prigovoru da se ne radi o sličnim slučajevima pa da se nije mogla primijeniti analogija u postupanju u odnosu na izbor prof.dr. S.I. i prof. dr.B.H.. Ovaj prigovor je cijenio drugostepeni sud i u obrazloženju pobijane presude dao je potpuno prihvatljive razloge zašto isti nije osnovan – da razlike, na koje se prvotuzeni u žalbi (a sada i u reviziji) poziva, nisu od uticaja, jer se ne radi o bitno različitim situacijama, koje bi kao osnovani argumenti na strani prvotuzenog, opravdale opisano različito postupanje. Ovaj sud radi nepotrebnog ponavljanja upućuje revidenta prvotuzenog na obrazloženja nižestepenih sudova (strana sedma pasus prvi drugostepene i strana tridesetdeveta prvostepene presude).

I ovaj sud je shvatanja da je u konkretnom slučaju sa potrebnim stepenom vjerovatnoće, tužilac uspio dokazati nepovoljan tretman u odnosu na uporednika (komparatora), kao i različit tretman po zaštićenom osnovu, dok tuženi nije uspio dokazati suprotno, što mu je bila zakonska obaveza. Ne može se osnovanom prihvatiti argumentacija prvotuzenog, kojom potencira razliku između

„slučaja“ tužioca i „slučaja“ S.I., kako bi se dokazalo da nije postojalo različito diskriminatorno postupanje, jer je dokazano u postupku da je prvotuženi u analognoj situaciji prof.dr. S.I. favorizirao, a što se može jedino objasniti uticajem njegove funkcije koju kao predsjednik Upravnog odbora vrši kod prvotuženog a da tužitelj nema takvu uticajnu funkciju a niti neke druge karakteristike.

Dakle, nižestepeni sudovi su pravilno primijenili materijalno pravo kada su udovoljili zahtjevu tužioca za utvrđenje postojanja diskriminacije i nejednakog postupanja, tj. Zakon o zabrani diskriminacije, koji u članu 2. reguliše da se diskriminacijom smatra svako različito postupanje, uključujući svako isključivanje, ograničavanje ili davanje prednosti utemeljeno na stvarnim ili pretpostavljenim osnovama prema bilo kojem licu ili grupi lica na osnovu njihove rase, boje kože, jezika, vjere, etničke pripadnosti, nacionalnog ili socijalnog porijekla, veze s nacionalnom manjinom, političkog ili drugog uvjerenja, imovnog stanja, članstva u sindikatu ili drugom udruženju, obrazovanja, društvenog položaja i spola, spolnog izražavanja ili orijentacije, kao i svaka druga okolnost koja ima za svrhu ili posljedicu da bilo kojem licu onemogući ili ugrožava priznavanje, uživanje ili ostvarivanje na ravnopravnoj osnovi prava i sloboda u svim oblastima javnog života.

Ostali revizijski prigovori tužitelja i prvotuženog nisu od odlučnog značaja sa aspekta predmeta spora (član 231. u vezi sa članom 253. ZPP).

Kako ne stoje razlozi revizija, kao ni razlog na koji ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, valjalo je revizije odbiti primjenom člana 248. ZPP.

Neosnovani su zahtjevi parničnih stranaka za naknadu troškova u povodu revizija, budući da tužitelj i prvotuženi nisu postigli uspjeh u revizijskom postupku, a troškovi prvotuženog za sastav odgovora na reviziju nisu bili potrebni radi vođenja ove parnice (član 397. stav 1. u vezi sa članom 386. stav 1. i 387. stav 1. ZPP) pa je odlučeno kao u stavu drugom izreke ove odluke.

Predsjednica vijeća
Enisa Bilajac,s.r.